

Telias union med Norge

Det nya unionsförsöket med Norge i affären Telia-Telenor är veckans stora glädjeämne. Jag skrattar högt, tillsammans med barn och fru, åt alla turer dag efter dag: slagsmål, utfall och paragrafrytterier. Att båda företagen säger sig vara specialister på kommunikation är kanske det allra roligaste.

Just nu har jag börjat känna sympati med Norge. De står utanför EU i sin nationalism och klöser för sitt land. Tänk om Sverige hade ett sådant starkt och nationellt kämpande näringsliv! Svenska företag flyttar i stället varsom helst och utländska företag köper in sig i Sverige utan att någon ens lyfter på ögonbrynen. I Norge släpper man inte en mikrometer på sina krav. Kanske är det detta Sverige också skulle ha vunnit genom att stå utanför EU, vad vet jag.

Hur som helst är den Norska petimeterrättvisekravet inte alls nytt. Samma sak hände efter den 4 november 1814 när den Svensk-Norska Unionen bildades genom våld och hot om våld från Karl XIV Johans och Sveriges sida.

Utåt sett skulle parterna framstå som jämlika och formuleringar i fredstraktat, konventioner och grundlagar gjordes medvetet luddiga så att Sveriges reella dominans inte skulle synas.

För varje timme unionen varade, ända fram till dess upplösning 1905, bevakade norrmännen sina rättigheter med rättshaveristen oförtröttlighet. Aldrig någonsin kunde de tänka sig ge efter en enda tum. I stället omtolkade de tagna beslut och förde fram nya. Norska historiker och rättsexperter nagelfor med mikroskop varje kommatecken och antydning till överstrykning. Allt ifrågasattes, från fördragets datering (bör vara den 15, inte den 14 som det står i dokumenten, menade norrmännen), till paragrafernas anda och innehåll, vad som stod där, vad som egentligen borde ha stått men aldrig blev utskrivet. Minsta antydning ledde till årslånga strider.

De svenska riksståthållarna i Norge fick ett litet helvete över att måsta syssla med skitsaker. Dessutom ärades de inte i sin upphöjdhet. I Norge hade man aldrig haft någon egentlig adel eller aristokrati utan behandlade folk som om de var vem som helst. I 109 år fortsatte norrmännen på detta sätt till dess svensk överhet och byråkrati blev vansinnig och upplevde en befrielse i att äntligen bli av med sin unionspartner.

De var alltså Sverige som fick dem att inse värdet av detta demokratiska nagelfarande. Norge vann nämligen ALLT på denna strategi; stark nationalism sammanhållning och en känsla för demokrati. Den norska demokratin har en mycket längre och ädlare historia än den svenska. Och de blev fria.

Och idag återkommer denna strategi i Unionen med Telia.

Skillnaden är bara att tidigare hade Sverige ett vapen mot norrmännen: Då Norge varken hade någon egentlig armé eller flotta så garanterade svensk fartyg den norska handelsflottan. När svenskarna hotade dra undan denna så lugnade sig norrmännen.

Idag har svenskarna ingen sådan flotta. Däremot sticker de norska oljeriggarna upp i Nordsjön. Idag har, det ofta så själgoda Sverige, inga som helst vapen mot norrmännens oförtröttliga petimeterdemokrati och det ska i sanning bli kul att se hur det avlöper.

Ser man det hela historiskt kan man bara tre slutsatser.

1. Ingå aldrig en union med Norge, de gör livet till ett helvete
2. Besegra dem med våld och kör över dom, vik inte en tum. Detta anses dock inte trevligt i dag . Då återstår bara ett tredje val.
3. Avsluta Unionen omedelbart och lär av den norska folkviljans härliga oförtröttlighet